

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 809/2552

ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) จำหนัสนายเสริม ฉันทมิตรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 105, ป.วิ.พ. มาตรา 93, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 96, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 104, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 107

ย่อ / หลักกฎหมาย

การขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายเจ้าหนี้ทั้งหลาย มีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมาแสดงต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในชั้นสอบสวนเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า มูลหนี้ที่ยื่นคำขอรับชำระหนี้ยังคงมีอยู่จริงก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์และลูกหนี้ต้องรับผิดชอบในหนี้ดังกล่าว แม้หนี้ที่ขอรับชำระหนี้จะเป็นมูลหนี้เดียวกับที่โจทก์นำมาฟ้องขอให้ลูกหนี้ล้มละลายก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ ทั้งในการตรวจคำขอรับชำระหนี้ไม่ว่าจะเป็นหนี้ตามคำพิพากษาหรือไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจออกหมายเรียกให้เจ้าหนี้ ลูกหนี้ หรือบุคคลใดมาสอบสวนในเรื่องหนี้สินที่ขอรับชำระหนี้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 105 มิใช่หน้าที่ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่จะต้องไปตรวจเอกสารแห่งมูลหนี้ในสำนวนศาลหรือสำนักงานบังคับคดีจังหวัด เจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดระยอง โดยมีเพียงสำเนาคำพิพากษาลับผู้รับมอบอำนาจเจ้าหนี้รับรองด้วยตนเองแนบท้ายคำขอรับชำระหนี้ สำเนาเอกสารดังกล่าวไม่มีเจ้าหนี้ที่ศาลรับรองความถูกต้อง จึงต้องห้ามมิให้รับฟังตาม ป.วิ.พ. มาตรา 93

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) เด็ดขาดเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2549 โจทก์ในฐานะเจ้าหนี้รายที่ 2 ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดระยอง คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 410/2539 เป็นเงินรวม 872,081.35 บาท จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 96 (3) เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์นัดตรวจคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 104 แล้ว ไม่มีผู้ใดโต้แย้งคำขอรับชำระหนี้รายนี้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สอบสวนแล้วเห็นว่า เจ้าหนี้ไม่มาให้การสอบสวนและไม่นำส่งต้นฉบับหลักฐานสำคัญแห่งหนี้ ตามที่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดนัด จึงเห็นควรให้ยกคำขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 107 (1) ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้อุทธรณ์โต้แย้งฟังเป็นยุติว่า ภายหลังจากเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดระยอง คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 410/2539 จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ ต่อมาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีหมายนัดฉบับลงวันที่ 29 มิถุนายน 2550 ให้ผู้รับมอบอำนาจเจ้าหนี้ นำพยานหลักฐานมาให้การสอบสวนในวันที่ 8 สิงหาคม 2550 เจ้าหนี้ได้รับหมายโดยชอบโดยวิธีการปิดหมายเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2550 แต่ไม่ไปตามกำหนดนัด ต่อมาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงมีหมายนัดแจ้งไปยังกรรมการผู้จัดการเจ้าหนี้ตามหมายนัดฉบับลงวันที่ 15 สิงหาคม 2550 ให้เจ้าหนี้ นำพยานหลักฐานมาให้การสอบสวนในวันที่

21 กันยายน 2550 เจ้าหนี้ได้รับหมายโดยชอบโดยวิธีการปิดหมายเมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2550 เจ้าหนี้ยังคงไม่ไปให้การสอบสวนและนำส่งเอกสารตามกำหนดนัดดังกล่าวโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ทราบ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของเจ้าหนี้ว่า เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้หรือไม่ เจ้าหนี้อุทธรณ์ว่า เจ้าหนี้เป็นโจทก์ในคดีนี้ มูลหนี้ที่ขอรับชำระหนี้เป็นมูลหนี้เดียวกับที่ศาลล้มละลายกลางฟังข้อเท็จจริงแล้วว่าลูกหนี้เป็นหนี้โจทก์จริงตามฟ้องแล้วมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาด หากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตรวจเอกสารที่โจทก์อ้างส่งในสำนวนศาลดังกล่าวและตรวจสอบไปยังสำนักงานบังคับคดีจังหวัดระยองที่เจ้าหนี้นำยึดทรัพย์ จำนองไว้ก็จะทราบว่าลูกหนี้เป็นหนี้เจ้าหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ นั้น เห็นว่า การขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลายเจ้าหนี้ทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาหรือเจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ก็ตาม มีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมาแสดงต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในชั้นสอบสวนเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า มูลหนี้ที่ยื่นคำขอรับชำระหนี้ยังคงมีอยู่จริงก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์และลูกหนี้ต้องรับผิดชอบในหนี้ดังกล่าว แม้หนี้ที่ขอรับชำระหนี้จะเป็นมูลหนี้เดียวกับที่โจทก์นำมาฟ้องขอให้ลูกหนี้ล้มละลายก็ตามก็หาผูกพันเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือศาลให้จำต้องถือตามไม่ ทั้งในการตรวจคำขอรับชำระหนี้ไม่ว่าจะเป็นหนี้ตามคำพิพากษาหรือไม่ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มีอำนาจออกหมายเรียกให้เจ้าหนี้ ลูกหนี้ หรือบุคคลใดมาสอบสวนในเรื่องหนี้สินที่ขอรับชำระหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 105 มิใช่หน้าที่ของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่จะต้องไปตรวจเอกสารแห่งมูลหนี้ในสำนวนศาลหรือสำนักงานบังคับคดีจังหวัดระยองตามที่เจ้าหนี้กล่าวอ้างแต่ประการใด ส่วนที่เจ้าหนี้อุทธรณ์ประการต่อมาว่า สำเนาคำพิพากษาเอกสารท้ายคำขอรับชำระหนี้สามารถนำมารับฟังได้แล้วว่าลูกหนี้เป็นหนี้เจ้าหนี้จริงนั้น เห็นว่า เมื่อเจ้าหนี้ไม่มีพยานบุคคลใดมาให้การหรือนำส่งพยานเอกสารใดในชั้นสอบสวนตามกำหนดนัดของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องใดๆ ให้ทราบ และหมายนัดดังกล่าวทุกฉบับระบุข้อความไว้แล้วว่า หากเจ้าหนี้ไม่นำพยานหลักฐานมาให้การสอบสวนและนำส่งเอกสารตามกำหนดนัดโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ทราบ ถือว่าเจ้าหนี้ไม่ติดใจอ้างพยานหลักฐานใดประกอบคำขอรับชำระหนี้อีกเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จะทำความเห็นไปตามพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนนั้น เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์จึงต้องทำความเห็นไปตามพยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏในสำนวนการสอบสวน ซึ่งปรากฏว่าเจ้าหนี้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัดระยองคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 410/2539 โดยมีเพียงสำเนาคำพิพากษฉบับผู้รับมอบอำนาจเจ้าหนี้รับรองด้วยตนเองแนบท้ายคำขอรับชำระหนี้ สำเนาเอกสารดังกล่าวไม่มีเจ้าหนี้ที่ศาลรับรองความถูกต้อง จึงต้องห้ามมิให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 93 ดังนี้ ในชั้นสอบสวนของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เจ้าหนี้จึงไม่มีพยานหลักฐานใดมานำสืบว่า ลูกหนี้เป็นหนี้เจ้าหนี้ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดหรือไม่ เพียงใด ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่า เจ้าหนี้มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตามคำขอรับชำระหนี้ ที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำขอรับชำระหนี้ของเจ้าหนี้ตามความเห็นของเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย"พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

พิชัย อภิชาติอำมฤต · ไพโรจน์ วายุภาพ · กิรติ กาญจนรินทร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

